

antifa★ report

έκδοση δρόμου της αντιφασιστικής συνέλευσης antifa★selanik

Ιούνιος 2013 / Τεύχος 2

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΦΡΑΣΙΣΜΟΣ ★

ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΞΕΝΟΙ

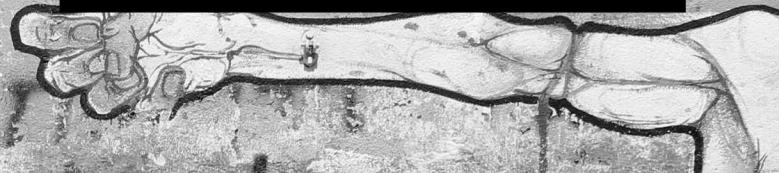
Το antifa ★ selanik είναι μία αντιφασιστική συνέλευση που συγκροτήθηκε και δρά στους δρόμους της Θεσσαλονίκης. **Antifa**, γιατί εδώ και καιρό έχουμε συνειδητοποιήσει πως ο φασισμός (με ή χωρίς σβάστικα) έχει απλωθεί σε όλες τις πτυχές της ζωής μας.

Selanik (η τούρκικη ονομασία της Θεσσαλονίκης), γιατί σε πείσμα των ελληναράδων θα υπενθυμίζουμε ότι σ' αυτή την πόλη πάντα ζόύσαν άνθρωποι διαφορετικών εθνικοτήτων που ήξεραν να συμβιώνουν και να παλεύουν μαζί.

Δεν έχουμε καμία σχέση και είμαστε εχθρικοί με κόμματα, παπαδαριά, μαφίες (κάθε είδους) και media.

Σε περίπτωση που κάποιος/α ψηφίζει να επικοινωνήσει μαζί μας:

antifasln@yahoo.gr

ΞΕΦΤΙΛΕΣ ΡΑΤΣΙΣΤΕΣ
ΒΑΛΤΕ ΤΟ ΚΑΛΑ ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ
ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ^{ελλας} ΓΤΟΝΥΕΘΝΙΚΟ

antifa ★ selanik

Στις 17/04/2013, 200 μετανάστες εργάτες στα φραουλοχώραφα της Μανωλάδας, που βρίσκονταν απλήρωτοι για έξι μήνες, συγκεντρώθηκαν για να απαιτήσουν τα δεδουλευμένα τους. Οι επιστάτες του αφεντικού πήγαν να τους συναντήσουν και τους επιτέθηκαν με κυνηγετικά όπλα, τραυματίζοντας 29 από αυτούς.

Με τη ρατσιστική πανούκλα που απλώνεται τελευταία, τέτοια περιστατικά ούτε μας σοκάρουν, ούτε και μας ξαφνιάζουν. Αντίθετα, τα θεωρούμε αναμενόμενα.

Από τη μία γιατί στο δημόσιο λόγο επικρατεί όλο και περισσότερο η αντιμεταναστευτική ρητορική φανερώνοντας πως οι απαγορευμένοι εργάτες έχουν μπει στο στόχαστρο του κράτους και των αφεντικών. Από την άλλη, γύρω μας υπάρχουν μπόλικα καθάρματα που κανένα πρόβλημα δεν έχουν να υπερασπιστούν τα συμφέροντα των εργοδοτών «σερβίροντας» βίᾳ στους σύγχρονους πληθείους. Με το αζημώτο φυσικά...

Οι δακρύβρεχτες ανακοινώσεις των λατρών της κεντρικής πολιτικής σκηνής για τα σύγχρονα σκλαβοπάζαρα της εργασίας επιδεικνύουν έναν ανθρωπισμό που είναι εκτός τόπου και χρόνου. Η Μανωλάδα (και κάθε «Μανωλάδα») δεν είναι τίποτα άλλο παρά το εμπόλεμο παρόν χιλιάδων εργατών και εργατριών.

Εμείς κρατάμε μόνο αυτό : Οι μετανάστες εργάτες της Μανωλάδας απλήρωτοι και «μαύροι», όπως χιλιάδες απ' όλους εμάς, αλλά και μέσα στις χειρότερες συνθήκες δουλείας και πολιτικής απαγόρευσης, επέλεξαν να οργανωθούν συλλογικά και να αντισταθούν. Το περιστατικό φανέρωσε τη μαχητική αξιοπρέπεια που κουβαλά το πολυεθνικό προλεταριάτο. Δεν ξεχνά τις σφαίρες στο σώμα του κατά την πορεία του στην Ευρώπη, ούτε όμως και τους εξευτελισμούς που δέχεται. Αυτοί οι άνθρωποι όχι απλά δεν παραδίδονται, αλλά έχουν το κουράγιο να σταθούν όρθιοι απέναντι σε οπλισμένους μπάτσους, φασίστες, μαφίες και ταγκάρια. Το μήσος είναι ξεκάρη και απειλείται σε όλους τους εργάτες και τα εργατείς.

Όσο κοινωνία την ιδέας εργατικής τάξη συναντούμε για οδοιπορήσεις στην εκπαίδευση, την υποστήριξη της εργασίας και την περιορισμό των μετανατών, θύροι περιορίζουν τα αφεντικά να τρέψουν το κέντρο τους. Οι περιορισμοί τα αφεντικά μετανάστες δεν έχουν θέλεια να ταξιδώνεις με σύρραγα και ως τέτοια δεν αποτελούνται. Καθώς διαδίδονται εννοιού συναντινένων προβλημάτων καταστούν στηνή τους.

Όλοι αυτοί και όλες αυτές, οι «σκιές» των δυτικών μητροπόλεων, έχουν πρόσωπο, δίνουν το παράδειγμα σε όλους εμάς. Αυτό το μήσο καθί νέων θέλουμε να το φοβούνται!

ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 20 ΧΡΟΝΙΑ

Πάνε είκοσι και πλέον χρόνια που το κράτος και τα αφεντικά επωφελούνται από τα ερείπια που αφήνουν πίσω τους οι πόλεμοι στα Βαλκάνια και στην Ανατολική Ευρώπη, και πιο πρόσφατα, στην Ασία και στην Αφρική. Τα ελληνικά αφεντικά και το κράτος τους, απαγορεύοντας τη νόμιμη εργασία των μεταναστών και των μεταναστριών, επέβαλλαν με τη βίᾳ την ακραία υποτίμηση της εργασίας τους.

Ενώ τα κέρδη των αφεντικών αυξάνονταν, οι μετανάστες πρώτης γενιάς, εγκατεστημένοι για χρόνια στην ελλάδα, άρχισαν να κοινωνικοποιούνται, να κάνουν παιδιά που άρχισαν να πηγαίνουν σχολείο, να γίνονται συμμαθητές μας, φίλοι και φίλες μας. Άλλα ούτε λόγος για αναγνώριση έστω και στοιχειωδών δικαιωμάτων, παρά μόνο κάτω από σκληρούς όρους και με το σταγονόμετρο. Οι γονείς αυτών των παιδιών, πρέπει να συμπληρώνουν τα

απαραίτητα ένσημα για να ανανεώσουν την άδεια παραμονής, επιβεβαιώνοντας το πώς ακριβώς βλέπει το κράτος τους μετανάστες: χρήσιμους μόνο για τα κέρδη των αφεντικών. Ο ορισμός αυτών των αντρών και των γυναικών σαν εργάτες και εργάτριες β' κατηγορίας είχε πάντα τον κίνδυνο και το φόβο της έκπτωσης στην απόλυτη απαγόρευση (αυτό που οι φασίστες λένε «λαθρομετανάστες») σε περίπτωση που δεν συμπλήρωσουν τα απαιτούμενα ένσημα. Το ίδιο, βέβαια, ισχύει και για τα παιδιά των μεταναστών που έχουν εξαρχής την ιδιότητα του μη πολίτη, καταδικασμένα σε ένα καθεστώς ημιπαρανομίας.

Ο νόμος του 2010 για την ιθαγένεια (γνωστός ως «νόμος Ραγκούση»), υποτίθεται ότι θα βελτίωνε την κατάσταση δίνοντας, υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις, την ιδιότητα

χαρτιά στους μετανάστες

αυτό είναι σωστό

ΧΩΡΙΣ ΧΑΡΤΙΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

του έλληνα πολίτη στα παιδιά των μεταναστών και κάποια πολιτικά δικαιώματα στους γονείς τους. Παρόλα αυτά ελάχιστες αιτήσεις πολιτογράφησης είχαν εγκριθεί ως το τέλος του 2012. Σε αυτό το σημείο, η ακροδεξιά κυβέρνηση Σαμαρά φρόντισε να τηρήσει τις προεκλογικές της δεσμεύσεις εκβιάζοντας την αντισυνταγματικότητα του νόμου με μία κατ' εντολή απόφαση του συμβουλίου της επικρατείας.

Η αναγνώριση δικαιωμάτων έπρεπε να καταργηθεί, ακόμα κι αν αυτή συνέβαινε με το σταγονόμετρο. Ακόμα κι αν η πραγματικότητα έλεγε ότι οι μετανάστες δεύτερης γενιάς έχουν σε μεγάλο βαθμό ενσωματωθεί. Ο ελληνικός ρατσισμός και εθνικισμός βρήκε μια ακόμα επίσημη θεσμική έκφραση, επιβεβαιώνοντας την καθημερινή του πρακτική και ιδεολογία: το δίκαιο του αίματος, το μόνο

δίκαιο που μπορούν να αναγνωρίζουν οι κανίβαλοι, επικράτησε σαν κοινή λογική. Το μόνο σίγουρο είναι ότι ο επόμενος νόμος περί ιθαγένειας, όποτε και αν ψηφιστεί, θα έχει ακόμα σκληρότερους όρους και προϋποθέσεις μετακινώντας το όριο της νομιμοποίησης ακόμα πιο μακριά. Αυτό το όριο, όσο υπάρχει, θα αποτελεί και το μέτρο της βαρβαρότητας απέναντι σε όσους δεν μπορούν καν να το προσεγγίσουν. Για αυτό και δεν γίνεται κανένας λόγος για τους μετανάστες από την Ασία και την Αφρική. Το δίκαιο του αίματος, ο ρατσισμός με βάση τον πολιτισμό, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και οι σφαίρες στο ψαχνό συμπληρώνουν το παζλ αυτής ακριβώς της βαρβαρότητας. **Στοχεύοντας πάντα στην υποτίμηση της εργασίας και της ζωής της πολυεθνικής εργατικής τάξης στο σύνολό της.**

σκατά στον εθνικό κορμό

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

οι αγώνες τους είναι και δικοί μας αγώνες

Στις αρχές Απρίλη, η απεργία πείνας 2 000 περίπου μεταναστών που βρίσκονται φυλακισμένοι σε κέντρα κράτησης και αστυνομικά τμήματα σε όλη την Ελλάδα αποτέλεσε μια μικρή ένδειξη των όσων πραγματικά συμβαίνουν εδώ και καιρό ως αποτελέσματα της αντιμεταναστευτικής πολιτικής του ελληνικού κράτους. Έθγαλε στη φόρα τόσο τη βαρβαρότητα των νομοθεσιών και των θεσμών του ελληνικού κράτους, όσο και τα όρια του ανθρωπισμού της αριστεράς.

Οι χώροι όπου κρατούνται για μήνες φυλακισμένοι οι μετανάστες προλεταρίοι δεν είναι απλώς μια εικόνα των στρατοπέδων συγκέντρωσης του παρελθόντος. Η ιστορία (και) αυτή τη φορά επαναλαμβάνεται σαν φάρσα. Αφενός οι «χώροι φιλοξενίας» αποτελούν με ολοένα και πιο έκδηλο τρόπο χώρους φυσικής και ψυχολογικής

εξόντωσης των κρατουμένων τους. Αφετέρου τα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης δεν είναι τέτοια μόνο επειδή φέρνουν μνήμες ενός αποτρόπαιου παρελθόντος. Και φυσικά, δεν αρκεί να φωνάζουμε «ποτέ ξανά φασισμός» για να ξεμπερδεύουμε με δαύτα. Συμπληρώνουν όμως την άκρη του φάσματος της βαρβαρότητας της αντιμεταναστευτικής πολιτικής σαν αυτό που πραγματικά είναι: **ο μοντέρνος φασισμός**.

Ο «Ξένιος Δίας» της ελληνικής αστυνομίας, συντονισμένος σαν επιχείρηση με τους τραμπουκισμούς των φασιστών, είναι η μία πτυχή της επιταχυνόμενης βαρβαρότητας. Από το καλοκαίρι του 2012 και μετά έχει αυξηθεί ραγδαία ο αριθμός των μεταναστών εργατών και εργατριών χωρίς χαρτιά που συλλαμβάνονται για αυτόν ακριβώς το λόγο: επειδή δεν έχουν χαρτιά. Όλες οι

ΑΓΙΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ 2000 ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
ΣΕΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ
ΟΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ
ΟΔΗΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ *

πολιτικές δυνάμεις προεκλογικά υπόσχονταν λύσεις για το «πρόβλημα της λαθρομετανάστευσης», άλλοι με δόσεις ανθρωπισμού και άλλοι με δόσεις βαρβαρότητας. Σε κάθε περίπτωση, οι μετανάστες είχαν υποδειχτεί ως ένοχοι και οι ρατσιστικές φοβίες των μικροαστών βρήκαν το εκλογικό τους αντίκρισμα.

Η αύξηση του αριθμού των φυλακισμένων στα κέντρα κράτησης και στα τμήματα συνδυάστηκε με την αύξηση του προβλεπόμενου χρόνου κράτησης. Ο χρόνος αυτός που μέχρι πρόσφατα ήταν από τρεις ως έξι μήνες πλέον μπορεί να φτάσει στους δώδεκα ως και δεκαοχτώ μήνες. Ταυτόχρονα, πολιτικοί πρόσφυγες από εμπόλεμες ζώνες, όπως η Συρία και η Παλαιστίνη, ακόμη κι αν διαβέτουν νομιμοποιητικά έγγραφα και δικαιούνται άσυλο ως πρόσφυγες συλλαμβάνονται και οδηγούνται σε παρατεταμένη φυλάκιση.

Όσο για τις συνθήκες κράτησης αποτελούν κοινό μυστικό: Υποτυπώδης σίτιση, έλλειψη στοιχειώδων συνηθηκών υγιεινής, εγκλεισμός πολλών ανθρώπων σε μικρά κελιά και πάει λέγοντας... Όλα αυτά είναι λίγο πολύ γνωστά, όπως και η αντιμετώπιση όσων τολμούν να αντιδράσουν με εξευτελισμούς, βασανιστήρια και ξυλοδαρμούς. Δεν είναι να απορεί κανείς που πολλοί κρατούμενοι επιχείρησαν ακόμα και την αυτοκτονία.

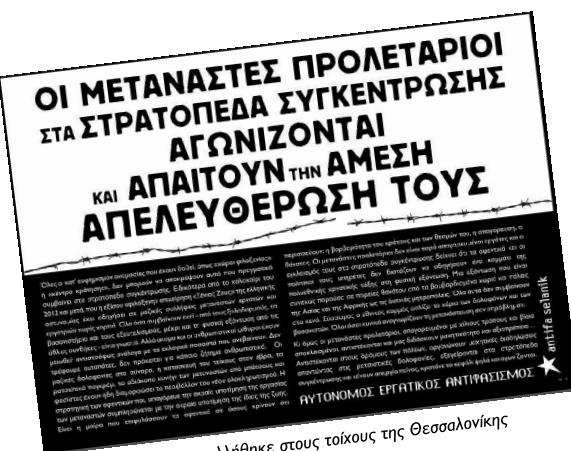
Το ελληνικό κράτος δεν μπορεί να κρύψει τη βαρβαρότητα των ίδιων του των θεσμών, ακόμα και όταν (υποτίθεται ότι) ελέγχεται από τις αριστοδιες ευρωπαϊκές επιτροπές. Αυτές αφοκούνται να σημειώνουν ότι τα χρήματα που προορίζονται για θελίστηρη των συνθηκών κράτησης πάνε χαμένα, ενώ στην πραγματικότητα οι συνθήκες χειροτερεύουν την ίδια στιγμή που το ελληνικό κράτος επιτελεί με όλη την αρχαιοελληνική σοβαρότητα το ρόλο του μαντρόσκυλου της ευρώπης.

Ο ανθρωπισμός της αριστεράς, σαν απάντηση σε όλα αυτά, όχι μόνο αποδεικνύεται ανεπαρκής, αλλά ταυτόχρονα και

υποτονικός. Η πχώ των δεξιών φωνών των ψηφοφόρων και των στελεχών της αριστεράς και της προόδου ακούγεται δυνατότερα από τις κραυγές απόγνωσης των μεταναστών προλεταριών. Έτσι κι αλλιώς οι κρατούμενοι μετανάστες κάνουν αγώνες που είναι δύσκολο να μεσολαβθούν από επίδοξους εθνικούς σωτήρες...

Οι μετανάστες προλεταριοί στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης έχουν όλα τα δίκια του κόσμου. Γι' αυτό και εξεγείρονται, γι' αυτό και κάνουν απεργία πείνας, γι' αυτό και απαιτούν την άμεση απελευθέρωσή τους. Οι αγώνες των ταξικών μας αδελφών είναι και δικοί μας αγώνες: απέναντι στη σιωπή και την απάθεια,

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΥ.

Αφίσα που κολλήθηκε στους τοίχους της Θεσσαλονίκης τον Απρίλι του 2013.

άνεργοι μπορεί... με σκυριμένα κεφάλια ποτέ!

Κάθε μόνα ξανά και ξανά στις οιθόνες παρελαύνουν αυξημένα τα ποσοστά της ανεργίας. Ταυτόχρονα τα αφεντικά κάνουν εξαγγελίες για το «άνοιγμα θέσεων εργασίας» δίθεν για την καταπολέμηση της ανεργίας. Ένα εκατομμύριο και βάλε μας λένε πως είμαστε οι «ντόπιοι» άνεργοι και μας καλούν να σφαχτούμε για λίγες χιλιάδες θέσεις. Κάποιοι και κάποιες από εμάς, λένε, θα έχουμε την τύχη να βρεθούμε σε μία από αυτές τις κρατικά επιδοτούμενες θέσεις έτσι για να έχουμε και κάτι να φάμε. Όσοι έχουμε βρεθεί στη

ζούγκλα της αγοράς εργασίας γνωρίζουμε καλά ότι τα αφεντικά μας θέλουν όλο και πιο φτηνούς και μας καλούν να φαγωθούμε μεταξύ μας για ψίχουλα. Με αυτό τον τρόπο επιδιώκουν να πετύχουν πολλαπλά κτυπήματα απέναντι στην εργατική τάξη.

Ο διαχωρισμός μεταξύ εργαζόμενων και άνεργων λειτουργεί ιδεολογικά και πρακτικά προς όφελος των αφεντικών. Οι άνεργοι εποφθαλμιούν όσους έχουν δουλεία σαν προνομιούχους και όσοι έχουν δουλειά παραλύουν από το φόβο της ανεργίας. Στην

πραγματικότητα, η δίνη της συνεχούς εναλλαγής από τη δουλειά στην ανεργία αποτελεί Βίωμα για μια μεγάλη μερίδα εργατών και εργατριών. Έτσι, ενώ ο διαχωρισμός εργαζόμενων - άνεργων στην πράξη δεν υφίσταται σε κάποιο βάθος χρόνου, ο άνεργος καλείται να νιώσει αποτυχημένος και ο εργαζόμενος τυχερός που κατέχει μία (πολυπόθητη για τον άνεργο) θέση.

Η εσωτερίκευση της απόκτησης ή μη μιας «θέσης εργασίας» σαν ατομική επιτυχία ή αποτυχία αντίστοιχα, οδηγεί στα σίγουρα σε ανθρώπινα ναιάγια. Γιατί τα αφεντικά μας θέλουν μιζέρους, κακομοίρηδες και φουκαράδες, να προπονούμαστε στον ατομισμό. Και ακόμα xειρότερα όλη αυτή η συνθήκη δίνει έδαφος και στο ρατσισμό. Όσοι έχουν ήδη βυθιστεί στο βούρκο του ατομισμού, ψάχνουν να βρουν την αιτία της «αποτυχίας» τους σε αυτούς που είναι στην ίδια ή σε πολύ xειρότερη μοίρα. Βλέπουν παντού φαντάσματα που συνωμοτούν εναντίον τους, που σφετερίζονται τη θέση που (όπως νομίζουν) τους αξίζει να κατέχουν σαν ιδιοκτησία. Αυτό είναι και το μικροαστικό υπόβαθρο του φασισμού: η λατρεία της ιδιοκτησίας. Εδώ βρίσκει έδαφος και το ακροδεξιό σύνθημα «δουλειά στον έλλοντα εργάτη» που καλεί τους «ντόπιους» εργάτες να στραφούν απέναντι στους «ξένους» όμοιούς τους.

Οι μετανάστες και οι μετανάστριες δεν περιλαμβάνονται καν στις μετρήσεις της «ανεργίας» ή της «απασχόλησης», δεν περιλαμβάνονται ακόμα ούτε στα αριστερά σχέδια εξόδου από την κρίση· ούτε θα μπορούσαν να xωρέσουν σε οποιοδήποτε εθνικό σχέδιο. Οι διαχωρισμοί όμως δεν τελειώνουν εδώ: οι γκρεμοτσακισμένοι μισθοί διαφέρουν ανάλογα με την πλικία (πάνω ή κάτω από 25 χρονών), οι γυναίκες

παίρνουν γενικά πιο xαμπλούς μισθούς σε σχέση με τους άνδρες. Και πηγαίνοντας ακόμα πιο κάτω η μαύρη εργασία αποτελεί εδώ και χρόνια γενικευμένη συνθήκη για ολοένα και περισσότερους εργάτες και εργάτριες που περνούν και αυτοί με τη σειρά τους στη σφαίρα της «ανυπαρξίας». Όλες αυτές οι βίαιες ιεραρχίσεις και η άκριτη αποδοχή τους μόνο xαμόγελα μπορούν να φέρνουν στα αφεντικά. Όσο μας κρατούν διαιρεμένους τόσο πο εύκολα μπορούν να επιβάλλουν την υποτίμηση όλων μας.

Το στοίχημα είναι εμείς οι ίδιοι, οι εργάτες και οι εργάτριες (είτε έχουμε δουλειά είτε όχι), να αντιληφθούμε την κοινή μοίρα και τα κοινά συμφέροντα όλων αυτών των διαιρεμένων «κατηγοριών» και να στραφούμε αποτελεσματικά ενάντια στα σχέδια των αφεντικών. Ακόμα περισσότερο η ανεργία δεν μπορεί να οδηγεί μόνο στην ξεφτίλα και το ρατσισμό ή στη μιζέρια και την κατάθλιψη. Ο χρόνος της ανεργίας είναι αρκετός για να μπορούμε να στεκόμαστε η μία πλάι στον άλλο με το κεφάλι ψηλά. Είναι χρόνος αρκετός για να μπορούμε, μέσα από τις κοινότητες που δημιουργούμε, να συζητάμε και να πράττουμε αποτελεσματικά απέναντι στα αφεντικά και τους κρατικούς σχεδιασμούς, που είναι οι πραγματικοί υπεύθυνοι για την ανεργία και τη συνολικότερη υποτίμηση της εργασίας και των ζωών μας.

Η κοινωνία σε απόγνωση

(η ανεστραμμένη πραγματικότητα του νέου ολοκληρωτισμού)

Καλοκαίρι 2012: Η ελληνική κοινωνία φρίτει όταν ένας πακιστανός κατηγορείται για το βιασμό και την κακοποίηση μιας κοπέλας στην Πάρο. Οι εφημερίδες περιγράφουν με κάθε φρικιαστική λεπτομέρεια το συμβάν και μας βομβαρδίζουν για πολλές μέρες με εικόνες και λεπτομέρειες από τη ζωή του «τέρατος». «Βαθειά ευαισθητοποιημένοι» για τα γυναικεία ζητήματα χρυσαυγίτες και πατριώτες περιμένουν να λιντσάρουν τον κατηγορούμενο όταν μεταφέρεται στην Αθήνα. Ταυτόχρονα, καλούν (έμμεσα και μη) σε πογκρόμ κατά των πακιστανών.

Σε εφημερίδες και διάφορα μέσα οι ίδιες απόψεις αναπαράγονται. Το πρόβλημα είναι μάλλον η πακιστανική καταγωγή του δράστη... μάλιστα είναι και μουσουλμάνος. Δεν αργούν να ακουστούν αναλύσεις σε σχέση με το ισλάμ γενικά και την γυναικεία καταπίεση που προωθεί η μουσουλμανική κουλτούρα.

Από τότε μέχρι σήμερα ακολουθούν τρία ακόμα περιστατικά άγριας βίας κατά γυναικών (μέσα σε ένα σωρό άλλα εννοείται). Αυτή τη φορά οι κατηγορούμενοι είναι έλληνες. Όμως η φρίκη της "έντονα ευαισθητοποιημένης" ελληνικής κοινωνίας δεν είναι η ίδια.

Δεν περιμέναμε κάτι άλλο...

Ξάνθη: Τον Δεκέμβρη έλληνας μανάβης βιάζει και καίει ζωντανή μία κοπέλα. Γνωστοί της μαζεύονται έξω από τα δικαστήρια την ημέρα της δίκης για να τον λιντσάρουν. Στην κοινή γνώμη ο δράστης παρουσιάζεται ως τέρας, ως μία μεμονωμένη, παθολογική περίπτωση.

Φιλιάτες: Τον Απρίλη βοσκός μαχαιρώνει και δολοφονεί στη

μέση του δρόμου κοπέλα που δεν ήθελε σχέση μαζί του. Η είδηση περνάει σαν άρθρο σε κάποιες εφημερίδες. Ο δράστης είναι και πάλι μια μεμονωμένη, παθολογική περίπτωση.

Νέα Μάκρη: Τον Απρίλη, μέλος της χρυσής αυγής σπάει στο ξύλο την κοπέλα του, η οποία μετά από 3 εβδομάδες σε κώμα πεθαίνει στο νοσοκομείο. Αυτό το διάστημα των τριών εβδομάδων, αυτός κυκλοφορεί ανενόχλητος. Στο διαδίκτυο κυκλοφορούν δηλώσεις πως ακόμα κι αν έβγαινε ζωντανή από την εντατική, «θα την κανόνιζε».

Μέσα σε όλα αυτά που έγιναν, δεν ακούσαμε πύρινους λόγους. Κάποιοι σοκαρίστηκαν για το «πώς γίνεται να συμβαίνουν τέτοια πράγματα εδώ!», αλλά κανείς δεν μίλησε για τη βία των ελλήνων. Δεν ακούστηκαν αναλύσεις για τη βία απέναντι στις γυναίκες που προωθεί η κουλτούρα των χριστιανών, των ελληναράδων μανάβηδων, βοσκών, χρυσαυγιτών ή οτιδήποτε άλλο ήταν αυτοί.

Τα επιλεκτικά δάκρυα οποιουδήποτε έλληνα πατριώτη δεν μας ξεγελούν. Πίσω από τις φωνές για ανδροκρατούμενο ισλάμ, χρησιμοποιούν τη βία κατά των γυναικών για να προωθήσουν τη ρατσιστική τους ιδεολογία. Το πρόβλημα του μισογυνισμού αποδίδεται συνολικά στους μουσουλμάνους. Κατασκευάζεται έτσι συνολικά η εικόνα των μουσουλμάνων μεταναστών σαν τέρατα που πρέπει να εξοντωθούν. Και όταν πρόκειται για τα ντόπια αρσενικά η κοινωνία κάνει τα στραβά μάτια. Γιατί «νέος ολοκληρωτισμός» δεν είναι μόνο οι πατενταρισμένοι φασίστες και οι μπάτσοι στους δρόμους, είναι και οι σχέσεις στο εσωτερικό της κοινωνίας που διαμορφώνουν τη βαρβαρότητα του ρατσισμού και του σεξισμού καθημερινά.

antifashn@walls:~\$

« Σε δρόμο που μακραίνει και μεγαλωμένος μενει
μέσα απολαμβάνω κάθε ξένο και έτσι μπαίνω
κοίτα λίγο
δρόμοι που κόψανε πριν καν να ξεκινήσουν
οργάνωση και αντίσταση να μην ξαναπατήσουν
η ζωή μας ένα δάκρυ που μετράει την μοναξιά
που γλιστρά κάθε βήμα την φορά
και θα γελά όταν κοιτά απέναντι το κράτος
που εξόπλιζεται στρατιωτικά και νομικά
αγκαλιασε με κράτησε με
κοιτα μέσ στα μάτια φταίμε ναι
όταν θα ρθει μέσα από φλόγες κοιταξέ το ρε
που δεν μιλάει και προχωράει κοίτα πως είναι ρε

απόψε η αρχοντιά σας τώρα πέθανε
μπερδεμένες σκέψεις
μην τυχόν σκεφτείς πως δεν θα παιίζεις μην τρέξεις,
τώρα που κερδίζουμε χαμένες λέξεις
κλεμμένο χρόνο
ο χρόνος των αφεντικών μας σκότωνε
τώρα σκοτώνω.
Φωνή που σπάει το γυαλί τώρα τρομάζει
και απειλές στραβές ματιές
δεν την τρομάζει
και βγάζει ότι έχει μέσα οπλίζει οργή
περίπατος στην πόλη από μικρό παιδί. [...]»

«ΖΩΝΤΑΝΟΣ»

Inco ΔΥΣΤΟΠΙΑ 2013

antifa
LYRICS

